

Gelukkig leren leven met draden van gemis

We hebben als kind allemaal wel een beeld van ons leven, van wie we willen zijn en welke dromen daarbij horen. Zo wist ik als klein meisje al heel zeker dat ik moeder wilde worden. Een leuke man, fijne kinderen, een warm gezin waar vriendjes en vriendinnetjes graag kwamen: dat was het gloedvolle beeld van hoe mijn leven zou zijn. Ik ging studeren, werkte hard en alles lukte. Nog tijdens mijn studie aan het conservatorium kreeg ik een begeerlijke baan als zangdocent en een paar jaar later werd ik muziekproducer bij de omroep. Maar hoe fijn ik mijn werk ook vond, ik wist dat ik uiteindelijk voor iets anders in de wieg was gelegd: het moederschap. Kinderen krijgen, ze zien opgroeien en daarin een rol te mogen spelen leek me het mooiste wat er was.

Toen ik een aantal jaar geleden voor het eerst bij Marieke kwam, was mijn behoefte aan antwoorden en zingeving groot. Slechts een paar dagen eerder hadden mijn lief en ik het besluit genomen dat we zouden stoppen met onze jarenlange pogingen om een kind te krijgen. Ik wist dat de weg naar een eigen gezin voor ons afgesloten was, en dat gemis was voelbaar in elke vezel van mijn

lijf. Ik was boos, verdrietig en radeloos. In het schrift dat ik tijdens die eerste bijeenkomst kreeg, schreef ik: 'Ik kom hier eigenlijk maar met één vraag: WAAROM?'

Marieke gaf me tijdens deze dagen over *Helder coachen en trainen* mijn eerste handaanreiking. Ik was net begonnen als coach en trainer bij Phoenix Opleidingen en de handaanreiking

**‘Alhoewel ik wist dat het
waar was, maakte het een
razernij in me wakker’**

bevestigde dat deze overstap wezenlijk verbonden was met mijn bestemming. bestemming. Alhoewel ik van binnen wist dat dat waar was,, maakte het ook een razernij in me wakker. Een verzet tegen dit nieuwe leven waar ik niet om had gevraagd en dat zo anders was dan ik het me had voorgesteld. Tegelijkertijd gaf de wetenschap dat het leven kennelijk iets anders voor

mij in petto had ook rust. Deze rust en dit verzet waren twee gemoedstoestanden die lang bij me bleven en waartussen ik een hele tijd heen en weer heb gependeld. Maar beetje bij beetje groeide het vertrouwen dat ook een bestaan zonder kinderen rijk en vervullend kan zijn. En inmiddels houd ik van mijn leven zoals het is: van het leven met mijn lief en van mijn werk als trainer bij Phoenix dat me zo veel brengt. Ik geniet zelfs van de voordelen die een leven zonder kinderen heeft: wat is het heerlijk om af en toe alleen te zijn en veel tijd met mijn man en familie door te kunnen brengen. Om na het werk met een wijntje op de bank te ploffen en met niemand rekening te hoeven houden.

Hoe is dat meisje van ooit, dat zo graag moeder wilde zijn, nou veranderd in de vrouw die ik nu ben? Hoe is mijn reis van verzet naar overgave gegaan? Stel dat ik voor jou een routebeschrijving zou maken naar een gelukkig leven met verlies, hoe zou die er dan uitzien?

Om te beginnen heb ik altijd geweten dat er iets is dat groter is dan ik, groter dan wij allemaal. Daar herinnerde Marieke mij aan toen ik de handaanreiking kreeg en die herinnering gaf me vertrouwen. Met dat vertrouwen begon mijn reis. Zo vond ik de grotere ruimte terug waar steun voor me is en waar ik tegelijkertijd leer mezelf te steunen. Eigenlijk was dit deel van de reis een makkie, ik hoefde me alleen maar te herinneren wat ik al wist: ik ben niet alleen en ik kan mezelf dragen. Het tweede deel was veel moeilijker, dat ging over het achter me laten van de illusie dat alles goed zal komen als ik maar hard genoeg mijn best doe. Die overtuiging is zo met mij verweven, dat ik nog steeds gemakkelijk heel hard ga werken om iets voor elkaar te krijgen, zeker als het eigenlijk een *mission impossible* is. Dan ben ik zelfs op mijn best. Inmiddels weet ik wel beter. Bij de echt belangrijke dingen in het leven heb ik niets in te brengen, hoe hard ik dat soms ook probeer. Het gevoel dat ik op het wezenlijke in het leven geen invloed heb, maakt me klein én groot tegelijk. Ik weet nu wanneer ik me moet inzetten om te doen wat voor mij belangrijk is en ik weet ook wanneer ik maar beter mijn hoofd kan buigen en mijn tranen voelen omdat ik met lege handen sta.

Het derde deel van de route was de meesterproef: een ontdekkingsstocht naar mijn verlangen. Op het dieptepunt van mijn

gemis diende de vraag zich aan waar ik nou zo naar zocht. Wat de draadjes waren waarmee mijn verlangen geweven was. Eerst heb ik een tijdje om die vraag heen gecirkeld, maar toen ik eenmaal aan een draadje begon te trekken, kwam het weefsel tot leven. Het fluisterde woorden die al mijn hele leven met mij meereisden. Woorden als diepgang, rust en groei, maar ook vrijheid, genieten en plezier. Woorden die opnieuw betekenis kregen in het leven dat ik voor mezelf aan het scheppen was. Woorden die vloeibaarder bleken dan ik aanvankelijk had gedacht, want ook in een leven zonder gezin bleken ze volop aanwezig te zijn. Bijvoorbeeld in mijn werk met cursisten, waarin ik veel diepgang ervaar en waar ik steeds weer getuige mag zijn van de groei die mensen maken. Twee elementen die ik ooit in het moederschap hoopte te vinden. Een belangrijke wegwijzer was een zin uit de handaanreiking van Marieke. Die vertelde me mijn denken 'richtingloos te laten zijn'. Ik noem dat 'aanwezig zijn bij wat er is, zonder dat je er iets mee moet', en het is een trucje dat ik van mijn oma heb afgekeken. Zo bakte zij spekjes: aanwezig, wachtend, stil. Een kwaliteit die me al vaker van pas was gekomen, maar die me nog nooit zoveel heeft gebracht als tijdens deze reis. En een mooie bijkomstigheid is dat hij me altijd weer even aan mijn oma doet denken.

Zo kwam ik uiteindelijk aan op het punt waar ik nu sta. Ik geniet van mijn leven, al is het anders geworden dan ik ooit had gedacht. Is mijn gemis verdwenen? Nee, en dat zal ook niet snel gebeuren, daarvoor was het verlangen te groot. Maar het is me gelukt om betekenis te geven aan mijn leven, en betekenis te hebben in het leven van anderen. Dat is al meer dan waar ik een paar jaar geleden van durfde te dromen, en ik weet zeker dat het meisje dat ik ooit was er tevreden mee zou zijn.

Door:

Manon Miessen

Manon Miessen is als begeleider en trainer verbonden aan Phoenix Opleidingen in Utrecht.